

Fjärde söndagen under året: ”honom skall ni lyssna till”

”Jag vet vem du är, Guds helige” (Mark 1:24). Denna underbara bekännelse uttalas inte av en from person utan av en demon. Sanningen kan ibland nå oss från oväntade munnar. Gud är själva sanningen och i längden kan ingen motsäga honom. Sanningen har en egen kraft som gör att den till sist alltid skall segra. Det är viktigt för oss att komma ihåg, också i en tid och miljö där man inte alltid är så öppen för Gud och sanningen. Samtidigt är det viktigt att vi själva ser att vi har en förpliktelse att stå upp för sanningen i Guds namn. När Jesus började sin förkunnelse kände folket genast igen att detta var något äkta som man inte kunde förbigå eller förneka: ”Vad är detta? En ny undervisning, med makt bakom orden” (Mark 1:27). Genom vårt dop och vår konfirmation är vi alla kallade att låta oss upplysas och omformas av denna undervisning, så att vi i vår tur kan ge den vidare och förmedla den på ett trovärdigt sätt.

Vi är alla kallade att låta Jesus lysa upp vårt liv och bli förvandlade av detta möte med honom, så att vi i vår tur kan bli hans ljus i denna värld och kan sprida hans budskap omkring oss. Gud har talat på ett unikt sätt till oss när Ordet blev kött och levde bland oss. ”Honom skall ni lyssna till... jag skall lägga mina ord i hans mun ” (5 Mos 18:15, 18), säger redan Mose på ett profetiskt sätt. Bibelns folk är alltid ett lyssnande folk. Ordet måste tas emot och lysa upp oss inifrån. Det är en lampa som skall lysa upp varje steg vi tar under vårt liv, så att vi hittar rätt i livets labyrint.

Livet är uppfyllt av olika valmöjligheter. Ständigt på nytt ställs vi inför olika val som kan bli livsavgörande. Därför är det så viktigt att vi lär oss lyssna till Herren och ta emot hans ord och budskap. Eftersom vi hela tiden blir överösta med allt slags budskap från olika högljudda röster, kan det ta tid för oss att lära oss att känna igen Herrens röst i vårt liv. Bibeln är och förblir Guds ord, där vi ständigt kan få undervisning och lära oss att lyssna till vad Gud har att säga. Påven Franciskus brukar säga att vi skall lägga undan vår mobil och ta Bibeln i stället. Det är en utmärkt mätare på vår tro om vi läser Bibeln mer än vi läser på internet och på mobilen. Gång på gång måste vi fråga oss själva: vill jag verkligen lyssna på Guds röst och följa den – eller vill jag göra vad jag vill och vad jag gillar?

I dagens andra läsning belyser Paulus ett av de svåraste val som en människa kan ställas inför: alltså möjligheten att Gud vill kalla någon till att leva helt för honom som ogift. Paulus ställer först allt på sin spets: ”Den ogifte tänker på det som hör Herren till, hur han skall vara Herren till lags. Men den gifte tänker på vad som hör världen till” (1 Kor 7:32-33). Gud kallar alltid människor att leva helt till hans ära och att avstå från äktenskap och familj. Det är viktigt att komma ihåg och att se det som en av livets möjligheter, som ett underbart erbjudande från Guds sida.

För många i vår kultur är det oförståeligt, ja, det har det alltid varit och kommer alltid att förbli. Men ändå var det så Jesus levde. Det var så Maria levde. Därför kommer det alltid att finnas människor som Gud kallar till ett sådant liv. Kyrkan påminner oss ständigt om att vi måste be för kallelser till detta liv och hjälpa dem som är kallade att försöka urskilja sin kallelse. När Gud kallar någon till detta liv, är han alltid ihärdig och tålmodig. Hans röst kan vara försynt och diskret, men han ger inte upp utan fortsätter att dra människor till sig.

Samtidigt vill Paulus och kyrkan med honom påminna oss om att alla är kallade att tjäna och älska Jesus, men inte alla är kallade till att vara ogifta. Äktenskapet är en kallelse, som i vår tid kräver mycket av människor. Genom dopets nåd är vi alla kallade att tillhöra Jesus och ställa oss till hans förfogande. ”Lär oss att älska dig av hela vårt hjärta, och tjäna vår nästa med den kärlek som utgår från dig”, så bad vi i dagens kollektbön. Denna grundkallelse gäller oss alla. Jesus har älskat oss så högt att han gav sitt liv för vår frälsning. Vi får låta oss älskas av honom. Vi får lära oss först och främst att ta emot hans kärlek. Först då kan vi lära oss att besvara hans kärlek med vår genkärlek. Det är en underbar erfarenhet, när vi börjar se hur denna äkta genkärlek liksom spirar upp av sig själv i vårt av själviskhet sårade hjärta. Då blir det vår stora glädje att vi får älska honom med den kärlek som utgår från honom och sedan tar oss i besittning mer och mer. Då får vi ett så stort förråd av kärlek, att vi kan älska varje människa som kommer i vår väg och blir vår nästa. Då kan vi till och med älska våra fiender, våra förföljare och motståndare, eftersom Jesus har ingjutit ett överflöd av kärlek, sin egen kärlek, i vårt hjärta. Vi bara längtar efter att ge ut denna kärlek mer och mer.

Det finns alltid ett djupt inre samband mellan tron och kärleken. Vi tror att Gud är kärlek, en treenig gemenskap mellan Fadern och Sonen i den helige Andes enhet. Genom att Fadern har sänt sin enfödde Son till oss i Jesus Kristus har vi fått svart på vitt att det förhåller sig så. Det är sant. Det är helt enkelt så. I tro bejakar vi Guds kärlek och tar emot den för att sedan ge den vidare till alla vi möter. Tron och kärleken hör ihop med hoppet. Om vi tror på Guds kärlek kan vi leva i hopp, hur svårt livet än är, hur världen än ser ut. Till sist är det alltid Guds sanning som skall segra. Hans kärlek kan inte komma på skam. Just i vår tid, där människor lider av pandemin, rädslan för skapelsens förstörelse, krig och förtryck, behövs hoppet mer än någonsin. Att förmedla hopp är ett viktigt barmhärtighetsverk för oss alla. Som Guds älskade barn tror vi på hoppets seger även när allt tycks mörkt och utsiktslöst. Det är en av kyrkans viktigaste uppgifter just nu: att ge hopp i hopplöshet och modlöshet. ”Honom skall ni lyssna till”, sade Moses. Och vem är han? ”Guds helige”, sade till och med en demon. Bara det kan ge oss hopp. Gud kan ge oss hopp från helt oväntat håll, bara vi lär oss att lyssna, vara lyhörd för hans ord, ja, hörsamma för hans sanning,